

пчи и осквернява у мене свѣтлыятъ характеръ съ неувѣрванѣ? (ишѣ.) — Не видите ли че сами съ ржцѣте си са убиватъ тука? Обаче . . . неща никакъ да се оплаквамъ; — ядосванѣто ми е споредъ достойнството ми и характера . . . Азъ заповѣдвамъ — или мълча.

Лазк. Европа ще ви освяти; а вы сте тука повече а не въ Тилѣриите.

Напол. Това азъ твърдѣ добрѣ знамъ, и то е що ме най много утѣшава! — Обаче ако подъ тая цѣна се турне Плутарховата особность! . . . Регулусъ поне три дни не търпялъ.

Маршан. Ето ви кафето. — Беше тука лѣкаря на господина Надзырателя.

Напол. А що търси тука неговатъ лѣкарь!

Маршан. Той чулъ че ваше Величество сте болны.

Напол. Па ми проважда нѣговатъ ли лѣкарь? (помириса кафето та го изля.)

Маршан. Не е ли добро кафето, ваше Величество?

Напол. Добро е; но Корвизортъ сякогичи думаше да се пазя отъ кафе, което мириса на бѣлъ лукъ. — Но струва ми се и пакъ, че това кафе добро ми направи . . — Само веднаждъ пыхъ едно добро кафе, отъ когато самъ дошелъ тука, и беше ми три дни легко . .

— Маршанде донесете ми добро кафе.